

Tijdloze terugkeer

F.M. van 't Clooster

ISBN: 9789402148893

© Copyright 2016 F.M. van 't Clooster

Tijdloze terugkeer

Na lange tijd tijdloos
genieten van vergezichten
trok de horizon mijn ziel weg
naar het oneindig punt
in de verte. Daar staat
naar men zegt: een schat
onder de regenboog
die niemand vinden kan.
Toch zoeken mensen
gedwee er naar, ijverig,
om niet in vergetelheid
te raken. Dat kan – helaas –
zomaar gebeuren.

Tijdloos ebt de stroom
van gedachten die me
vasthoudt en beklemt
langs me heen. Ik ben het
niet, het is een ander, die
klem raakt in tegenstrijdige
gevoelens. Pijnlijk. Maar
ik ontsnap in verre einders
langs schatten die naar
me roepen, ik hoor
ze niet. mijn oren spitsen zich
op andere zaken. Het deert
me niet.

Wolken drijven over
en doorkruisen mijn weg;
doelloos zwellen zij op en
omvatten mijn gang,
ik zie niet waar ik ben.
Toch hoor ik soms het
zachte suizen van een
zachte stilte. Is het God
of de stem van mijn liefje?
Ik weet het niet.

De tijd roept mij terug,
als een strenge leer
meester, die niet tevreden is
met een gemiddelde uit
komst. Ik loop mijn pad
terug af en daal langs wegen
die ik erg goed ken neer
temidden van mensen.
Het geluk ligt vlakbij.
Ik pak mezelf op en vervolg
mijn leven.

Weet ook iemand
hoe laat het is?

Woord

In woorden en je mooie
glimlach vertelde je me
wie je bent, al ontsnapte
je me wel. Immers wie kent
de geheime wegen van het hart,
wie kan zichzelf omvatten,
laat staan een ander?

Toch zag ik dat je in je ogen
je hart meer opendeed
dan ik kon vermoeden,
laat staan weten. Nergens
anders dan in je blik
hoorde ik je zinnen
spreken en zinderend
besepte ik dat – voor lange
tijd – je geest me zou volgen
langs eindeloze verlaten vlakten.

Onrustig klopt ons hart
totdat we doorzien dat
leven bestaat uit doorgaande,
al maar doorgaande beweging
van ziel en zin en ledematen.
Zo ver anderen we in trage gang
die niemand ziet, maar ons
ongenadig voortsleept.

Totdat wij verdwijnen, voorgoed.

In een ander leven en zijn

waarin we elkaar voelen

zonder enig woord.

Lach

Je rekt je uit alsof je probeert te reiken
aan het onbekende, dat recht tegenover je
zichzelf niet kent. Ik kijk in je ogen. Jij
kijkt terug.

In nevelen gehuld spreek je voor mij
duidelijke taal, te duidelijk misschien,
meer dan goed voor me is. Onrustig
gaat de tijd voorbij, te snel flits je langs
mijn leven.

Bracht het noodlot ons bijeen om ons,
om mij, te straffen voor de zonden?
Bracht de boze jouw karmozijnrode lippen
in mijn buurt om gelijk Delila mijn ruimte te vullen?
Was het Shiva, de vernietiger, die jouw blonde lokken
langs mij zwaait om mij te vernietigen?

Of is het slechts de loop der dingen die zijn
eigen weg gaat en zich nergens iets van aantrekt?
Die uitstroomt en alles omvat, net zoals het
haar belieft? Die, zoals jij, veel principes
heeft maar zo vloeibaar dat het vrijelijk
rond kan stromen en het leven heet.

Ik lach maar eens, op mijn manier,
om die momenten van geluk
die mij straks zullen kwellen.
Jij lacht terug.

Vogels in de lente

Deze lentedag hoor ik vele vogelgeluiden die weerkaatsen in onzichtbare luchtlagen. Daar geven ze gespannen trillingen door. Zo'n laag bestaat natuurlijk niet echt maar wordt gemaakt door onze geest. IJl en lichtvoetig. Als waterdruppels die als dauw aan grassprietjes vastkleven op een zwoele lenteochtend.

Mijmerend lopen mensen langs elkaar heen op deze dag. Ze zijn op weg naar hun bestemming en praten zachtjes in zichzelf. De ochtenddauw is al van hun lijf gedruppeld en nu – zonder besef – lopen ze als altijd. Soms even luisterend naar dat wonderlijk geluid van vele vormen vogels dat weerkaatst in hun oren.

Elk jaar komt het weer terug als een heilig ritueel, niet door mensen bedacht, maar ontstaan in ontelbare jaren. Het komt terug met de regelmaat van de klok, telkens weer verwondert het mij dat dit alles indrukken achterlaat, terwijl niemand er echt voordeel van heeft.